

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 372/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Martin sp. zn. 12 PP 23/2007 z 15. marca 2007 a 24. marca 2011 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tos 11/2012 zo 14. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2012 doručená sťažnosť J. P., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“),

vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 PP 23/2007 z 15. marca 2007 a 24. marca 2011 a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 11/2012 zo 14. februára 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 20. februára 2007 podal okresnému súdu žiadosť o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o ktorej okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 12 PP 23/2007 na verejnom zasadnutí 15. marca 2007 tak, že ho podmieňane prepustil z výkonu trestu odňatia slobody a určil mu skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov. Keďže aj sťažovateľ, aj prokurátor Okresnej prokuratúry Martin (ďalej len „okresná prokuratúra“) sa po vyhlásení uznesenia vzdali práva podať proti nemu opravný prostriedok, uznesenie sa stalo právoplatným. Po vykonaní verejného zasadnutia okresný súd zároveň hneď vydal príkaz na prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody (ďalej len „príkaz“), v ktorom bolo uvedené, že skúšobná doba bola určená na 2 roky. Následne okresný súd doručil písomné vyhotovenie uznesenia sťažovateľovi, pričom na rozdiel od vyhláseného uznesenia a údajov uvedeného v príkaze bola v písomnom vyhotovení rozhodnutia uvedená skúšobná doba 3 roky.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa prokurátor okresnej prokuratúry listom z 11. apríla 2007 požiadal okresný súd o opravu písomne vyhotoveného uznesenia tak, aby v ňom bola správne uvedená skúšobná doba 2 roky, ktorá bola sťažovateľovi určená 15. marca 2007 na verejnom zasadnutí pri vyhlásení uznesenia.

Sťažovateľ uviedol, že na základe požiadavky okresnej prokuratúry okresný súd nevydal opravné uznesenie, ale *„prípísom zo dňa 25. 1. 2007 (čo je zrejme nesprávny dátum, lebo návrh okresného prokurátora o opravu uznesenia bol z 11. 4. 2007)“* oznámil, že došlo k preskúmaniu zápisnice z verejného zasadnutia, na základe čoho bolo zistené, že

v zápisnici je uvedená skúšobná doba 3 roky, a teda v súlade so zápisnicou bolo vyhotovené aj uznesenie.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa sa 24. marca 2011 na okresnom súde uskutočnilo verejné zasadnutie, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o tom, či sa sťažovateľ osvedčil alebo neosvedčil v skúšobnej dobe. Na tomto verejnom zasadnutí okresný súd uznesením sp. zn. 12 PP 23/2007 z 24. marca 2011 rozhodol, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia neosvedčil, a preto mu uložil povinnosť vykonať zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere 11 mesiacov a 27 dní. Sťažovateľ uviedol, že na verejnom zasadnutí sa okresný súd vôbec nezaoberal tým, že medzi ústnym vyhlásením uznesenia z 15. marca 2007 a príkazom z toho istého dátumu na jednej strane a písomným vyhotovením tohto uznesenia na strane druhej sú nezrovnalosti týkajúce sa uvedenia výmery skúšobnej doby.

Proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť a zároveň jeho obhajca požiadal okresnú prokuratúru o vyjadrenie, aká skúšobná doba bola sťažovateľovi uložená na verejnom zasadnutí 15. marca 2007. Podľa vyjadrenia sťažovateľa okresná prokuratúra v liste zo 16. augusta 2011 podala informáciu, že zo zvukového záznamu z verejného zasadnutia z 15. marca 2007 vyplýva, že skúšobná doba bola určená na 2 roky, pričom príslušný prokurátor na tento nedostatok upozornil okresný súd a žiadal ho o opravu uznesenia.

Potom, ako bol spis predložený na rozhodnutie krajskému súdu, ten mu ho pre zistené rozpory týkajúce sa skúšobnej doby vrátil a prikázal mu ich odstrániť. Na základe toho bolo krajskému súdu predložené vyjadrenie zákonného sudcu a zapisovateľky, ktorí tvrdili, že platí to, čo je uvedené v zápisnici z verejného zasadnutia okresného súdu z 15. marca 2007 a teda že platí údaj o skúšobnej dobe vo výmere 3 rokov.

O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 11/2012 zo 14. februára 2012 tak, že ju zamietol. Podľa vyjadrenia sťažovateľa mu predmetné uznesenie krajského súdu bolo doručené 7. marca 2012. K tomuto rozhodnutiu sťažovateľ

uviedol, že vyjadrenie zákonného sudcu a zapisovateľky stačilo krajskému súdu na to, aby aj napriek tvrdeným skutočnostiam rozhodol o sťažnosti uvedeným spôsobom.

Sťažovateľ vyslovil názor, že krajský súd nepostupoval zákonným spôsobom, keď vo veci nariadil neverejné zasadnutie, čím mu znemožnil, aby osobne predniesol dôkazy vo svoj prospech.

Vo vzťahu k namietanému postupu a uzneseniu krajského súdu sťažovateľ dodal:

„Napriek uvedeným rozporom, zisteným v spise (rozpor medzi vydaným príkazom na prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody a písomným vyhotovením uznesenia a zápisnicou a rozpor v ústnom vyhlásení uznesenia OS Martin, ktorý potvrdila aj Okresná prokuratúra Martin), Krajský súd v Žiline nezákonne a protiústavné rozhodol, keď potvrdil uznesenie súdu I. stupňa, čím zavrátil nezákonný postup a porušenie ústavných práv sťažovateľa. Krajský súd vo veci nemal rozhodovať. Mal trvať na tom, aby okresný súd rozhodol o návrhu okresného prokurátora na opravu uznesenia a zápisnice z 15. 3. 2007. O tomto návrhu okresného prokurátora do dnešného dňa súd nerozhodol. Naopak, krajský súd k veci pristupoval tak, že inkvizíčne prihliadol na moje ďalšie odsúdenia, ktoré však nemôžu mať vplyv na zákonný postup, týkajúci sa podmieneného prepustenia a tam vyhlásenej a určenej skúšobnej lehoty v príkaze na prepustenie z výkonu trestu, ako i na návrh OP na opravu písomného vyhotovenia uznesenia a zápisnice z 15. 3. 2007.“

Sťažovateľ súčasne tvrdil, že sťažnosť podáva aj z dôvodov nečinnosti okresného súdu (v sťažnosti síce uviedol, že sťažnosť podáva proti odporcovi v 1. rade, za ktorého v úvode sťažnosti označil krajský súd, ale je nepochybné, že mal na mysli okresný súd, pretože tomuto súdu bol doručený návrh príslušného prokurátora na opravu uznesenia sp. zn. 12 PP 23/2007 z 15. marca 2007, pozn.), pretože dosiaľ nerozhodol o návrhu prokurátora okresnej prokuratúry na opravu uznesenia a zápisnice z verejného zasadnutia z 15. marca 2007.

Sťažovateľ súčasne namietal aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 12 PP 23/2007 z 15. marca 2007, „lebo toto rozhodnutie odporuje príkazu na prepustenie z väzby, naviac

Okresný súd v Martine do dnešného dňa nerozhodol o návrhu Okresného prokurátora v Martine na vydanie opravného uznesenia, ktoré bol podané dňa 11. 4. 2007. Preto toto uznesenie v jeho písomnom vyhotovení, v ktorom je uvedená skúšobná doba 3 (tri) roky a naopak v písomnom vyhotovení príkazu na prepustenie z väzby, je uvedená skúšobná lehota 2 (dva) roky, sa nemohlo stať právoplatné v tomto vyhotovení. Porušovanie mojich práv pretrváva i v súčasnom období, na čo žiadam prihliadnuť a taktiež žiadam prihliadnuť na predom uvedené skutočnosti, pri počítaní lehoty na možnosť podania ústavnej sťažnosti.“

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ vyslovil názor, že aj v súčasnom období pretrváva tento protiprávny stav, sú porušované jeho práva, a preto žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„Okresný súd v Martine uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 12 PP/ 23/07, 5707010195 z 15. 3. 2007 a uznesením sp. zn. 12 PP/23/2007-52, 5707010195 zo dňa 24. 3. 2011, ako aj Krajský súd v Žiline, uznesením sp. zn. 1 Tos/11/2012-78, 5707010195, zo dňa 14. 2. 2012, porušili základné práva J. P., Š., t. č. vo výkone trestu, na spravodlivý proces podľa čl. 5, ods. 1 písm. a), čl. 6, ods. 1) prvá veta a ods. 3) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 8 ods. 2 prvá veta, Listiny základných práv a slobôd, čl. 17 ods. 2, čl. 46, ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Alternatívne navrhujem:

1) Uznesenie Okresného súdu Martin sp. zn. 12 PP 23/07, 5707010195 z 15. 3. 2007 a uznesenie Okresného súdu v Martine sp. zn. 12 PP/23/2007-52, 5707010195 zo dňa 24. 3. 2011, ako i uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1 Tos/11/2012-78, 5707010195, zo dňa 14. 2. 2012, sa zrušujú a vec sa prikazuje Okresnému súdu Martin, aby vo veci znovu konal a rozhodol, resp. aby Okresný súd Martin rozhodol o návrhu okresného prokurátora na opravu uznesenia a zápisnice z verejného zasadnutia zo dňa 15. 3. 2007.

2) Uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1 Tos/11/2012-78, 5707010195, zo dňa 14. 2. 2012, sa zrušuje a prikazuje sa Krajskému súdu v Žiline, aby vo veci znovu konal a rozhodol.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou námietok sťažovateľa je tvrdenie, že aj napriek nezrovnalostiam týkajúcim sa údaju o výmere skúšobnej doby pri jeho podmienenej prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ktorá bola rozdielne uvedená pri ústnom vyhlásení uznesenia okresného

súdu sp. zn. 12 PP 23/2007 z 15. marca 2007 a v príkaze z toho istého dňa a inak v písomnom vyhotovení tohto rozhodnutia, krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 11/2012 zo 14. februára 2012 zamietol sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu sp. zn. 12 PP 23/2007 z 24. marca 2011, ktorým bolo vyslovené, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Sťažovateľ sa súčasne domnieva, že tým, že okresný súd nevykonal na základe žiadosti prokurátora okresnej prokuratúry opravu v písomnom vyhotovení svojho rozhodnutia z 15. marca 2007, dochádza aj k zbytočným priet'ahom v konaní.

V súvislosti s predloženými námietkami sťažovateľa ústavný súd zistil, že okresný súd uznesením sp. zn. 12 PP 23/2007 z 15. marca 2007 rozhodol o podmiennečnom prepustení sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody s tým, že mu určil skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov. Sťažovateľ uviedol, že proti tomuto uzneseniu sa spolu s prokurátorom okresnej prokuratúry vzdali práva podať sťažnosť, a preto sa rozhodnutie stalo právoplatným. Na základe toho okresný súd príkazom z 15. marca 2007 prikázal sťažovateľa ihneď prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody. Na rozdiel od písomne vyhotoveného uznesenia príkaz obsahoval rozdielny údaj o určení skúšobnej doby, keď v ňom bola uvedená dĺžka jej trvania 2 roky.

Listom sp. zn. 3 Pn 80/07 z 11. apríla 2007 prokurátor okresnej prokuratúry žiadal okresný súd o vykonanie opravy v písomnom vyhotovení rozhodnutia tak, aby správne uviedol dĺžku skúšobnej doby, ktorá podľa vyjadrenia prokurátora mala byť správne uvedená v trvaní 2 rokov.

Na žiadosť prokurátora reagoval okresný súd listom sp. zn. 12 PP 23/2007 z „25. 1. 2007“, v ktorom oznámil, že opravu v podstate nie je nutné vykonať, pretože písomná podoba uznesenia z 15. marca 2007 bolo vyhotovená v súlade s údajom zaznamenaným v zápisnici z verejného zasadnutia, kde je skúšobná doba uvedená v trvaní 3 rokov.

O niekoľko rokov neskôr okresný súd uznesením sp. zn. 12 PP 23/2007 z 24. marca 2011 rozhodol o tom, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia v trvaní 3 rokov (od 15. marca 2007 do 15. marca 2010) neosvedčil, pretože 4. novembra

2008 spáchal skutok, za ktorý bol právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp. zn. 4 T 1/2009 z 27. januára 2009. Z uvedeného dôvodu bola sťažovateľovi uložená povinnosť vykonať zvyšok trestu odňatia slobody vo výmere 11 mesiacov a 27 dní.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej poukázal na rozpory v súvislosti s uvedením jeho skúšobnej doby pri podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 11/2012 zo 14. februára 2012 tak, že ju zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa krajský súd zaoberal aj dĺžkou trvania skúšobnej doby, ktorá bola sťažovateľovi uložená uznesením okresného súdu sp. zn. 12 PP 23/2007 z 15. marca 2007 s tým, že si vyžiadal vyjadrenie zákonného sudcu a zapisovateľa k tomu, či údaj uvedený v písomnom vyhotovení rozhodnutia zodpovedá skutočnosti. Z vyjadrení sudcu okresného súdu a zapisovateľky krajský súd zistil, že skúšobná doba uvedená v písomnom vyhotovení rozhodnutia vo výmere 3 rokov zodpovedá zápisnici z verejného zasadnutia, a pokiaľ išlo o príkaz a v ňom uvedenú dĺžku trvania skúšobnej doby 2 roky, podľa vyjadrenia sudcu okresného súdu táto bola výsledkom chyby v písaní. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal aj na to, že na uvedené skutočnosti upozorňoval okresný súd ešte v roku 2007, keď ho prokurátor okresnej prokuratúry žiadal vydať opravné uznesenie. Na základe toho krajský súd potom vyslovil, že nemá pochybnosti o určení výmery skúšobnej doby, ktorá bola sťažovateľovi určená na 3 roky. V odôvodnení rozhodnutia súd druhého stupňa poukázal aj na podstatné okolnosti, ktoré boli podkladom na záver o tom, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Krajský súd konštatoval, že aj keď sťažovateľovi bola daná možnosť, aby v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia preukázal, že dokáže viesť riadny život, že dokáže rešpektovať morálne pravidlá a právne predpisy a že predchádzajúce odsúdenia a tresty splnili svoj účel, túto šancu ignoroval. V tejto súvislosti vymenoval a označil trestnú činnosť sťažovateľa, ktorej sa dopustil v dobe podmiennečného prepustenia, za čo bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 4 T 1/2009 z 27. januára 2009 právoplatným

29. apríla 2009 a rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 2 T 44/2009 z 15. augusta 2011 právoplatným toho istého dňa. V závere krajský súd konštatoval, že tieto skutočnosti nespochybnil ani samotný sťažovateľ.

K námietkam sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniam okresného súdu sp. zn. 12 PP 23/2007 z 15. marca 2007 a 24. marca 2011

Pri prerokovaní týchto námietok ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie postupu a uvedených rozhodnutí okresného súdu bol v prvom rade povolaný krajský súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci. Na tomto tvrdení nemení nič ani skutočnosť, že sťažovateľ sa vo vzťahu k prvému z uvedených rozhodnutí (z 15. marca 2007) vzdal práva podať sťažnosť. Ak by však svoje právo využil a proti uvedenému rozhodnutiu by podal opravný prostriedok, súd druhého stupňa by sa jeho námietkami zaoberal, a v prípade zistenia, že došlo k porušeniu jeho práv, bol by povinný poskytnúť mu náležitú ochranu. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu z 24. marca 2011, proti nemu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorou sa zaoberal krajský súd. Ten o nej rozhodol uznesením sp. zn. 1 Tos 11/2012 zo 14. februára 2012 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Keďže v danom prípade pred uplatnením právomoci zo strany ústavného súdu tu existovala právomoc všeobecného súdu (krajského súdu), ktorý bol primárne povolaný poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09).

K námietkam sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sp. zn. 1 Tos 11/2012 zo 14. februára 2012

Na tomto mieste považuje ústavný súd za dôležité zdôrazniť, že námietka sťažovateľa o nezrovnalostiach týkajúca sa určenia výmery skúšobnej doby bola naposledy a definitívne predmetom rozhodovania krajského súdu, ktorý sa ňou zaoberal v namietanom rozhodnutí zo 14. februára 2012.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa zistení ústavného súdu predmetné uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 14. februára 2012 a sťažovateľovi bolo doručené 7. marca 2012.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 246/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07).

Vzhľadom na to, že o nedostatkoch, ktoré sťažovateľ namietal v súvislosti s výmerou skúšobnej doby, bolo rozhodnuté na neverejnom zasadnutí krajského súdu 14. februára 2012, pričom predmetné rozhodnutie mu bolo doručené 7. marca 2012, a súčasne s prihliadnutím na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (8. augusta 2012) ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti v tejto časti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 156/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07). Keďže zmeškanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

Na základe týchto skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2012